

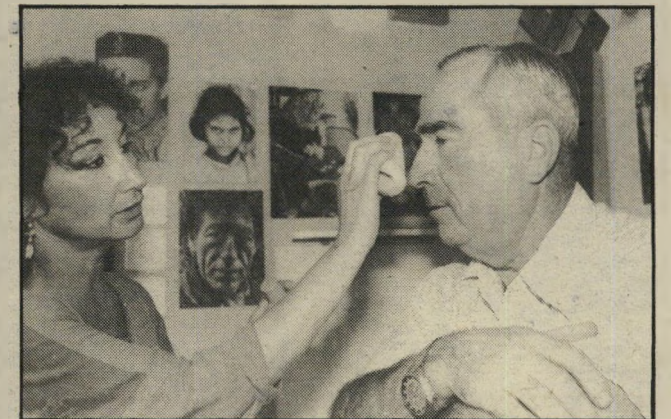
צל"ש על הכתפיים

החוצה מן האולפן. ואת קרא לעברו גור: ככה אתה חושב שזוכה ללכת להרצאה, כשי איפור על פניך?" רפול כעס ורץ לשטוף את האיפור.

מאחורי המיקרופון

מאחורי הקלעים של השירותים

ירון לונדון מעד וקרא למיבצע השירותים מיבצע שגור. או איך עושים מיבצע שגור כליכך גדול, ששנה כליכך שחונה, שבה מרבדים על מצב כלכלי קטסטרופלי, שבה מרבדים על אבטלה ועל מיתון, שבה אין כסף כמעט בכלום, ומורידים את הסוכסכי דיות?

רפול ומאפרת יעל גרשוף תה ולא ויסקי

אך עושים מיבצע התרמות כליכך גדול, ששכסומו מיתון ששהיכל התרם, גור הוא הגיבוי מיתון ששהיכל התרם, והגיע למיליון 300 אלף דולר? המיבצע מתחיל, כדרכיכלל, אר כעה החודש של לפני יוםיהעצמאות. השנה תורם על האגודה למען המיבצע קודמל על כל הכרטיסיות השונים, מכספי השל כחונים שגות התרומים, מעפרייהאגודה שלהם, כמה תרמו בשנים קודמות. זוהי נקר דתהפתיחה. מתקשרים איתם ומתחיי לים לעודד אותם לתרם. אם הם לא מציעודים, יוצרים ביניהם תחרות, מתייערים להם פיתויים.

אתה מתקשר עם בעל החברה גדולה, סיפר דודו דיין, שהיה העורך הראשי של השירותים מאז 1983

דית, שלושה מטכ"לים לשעבר לראי יוני מרדכי ("מפוה") גור, יצחק רבין וראשול (אולפן), התאפר גור הגיע ראשול לאולפן, התאפר וישב לשות כוס תה. אחרי כנסם רפול. הוא השיט לעברו את כוס התה, ושאל אם הוא רוצה לשות כוס התה, רפול העמיד פני מפתוע ושאל בצדקנות איך שרביאיות שותה ויסקי.

אחריכך ניגשה מאפרת אל רפול וכיקשה לאפר אותו לקראת המישר. הוא התנגד בתוקף והודיע שהוא אינו מתאפר. תוך כדי ויכוח נוקב בין רפול ומאפרת פנוי ראשיין רפול, היא הצליחה לכסות את פניו במייקאפ.

כשהסתיים הראיון עם השלושה, הוררו רפול לקום מכיסאו וטען שהוא ממהר להרצאה. הוא התחיל לצעוד

ומי לא בא? עמית!

ראשיעיריה צייץ ואשתו הילדים היו ראשיעיריות

איתם, למרות שלא היה בקי במילות השיר. חבריו נדהמו מהופעתו. קטע שהוקלט לתוכנית. ושרליה גוטמן נאלצה לחתוך בין שני כריכה. היה הקפצות כדור כדור ואני כוכבי כדורגל, משה סיני ואבי בהן. גוטמן תיכננה שהשניים ימסרו ביניהם את הכדור, ושלכסוף יצעק צייץ תיקו. צייץ צעק מהר מרץ, מצב התרגשות. הקטע לא הצליח. נתחך החוצה. ביום השישי בבוקר, למחרת שידור התוכנית כשלווידה. נעצרה מכונת ליד ביתו של צייץ. ירד ממנה גבר קשיש, שבא במיוחד מכפריחוקאל. הוא הוציא מן הרכב דלי מלא פרחים טריים וציבעוניים. נתון אותו לראש עירייה וציבעוניים. נתון אותו לראש עירייה וציבעוניים. נתון אותו לראש עירייה וציבעוניים.

אילון, אגב, לא הופיע לבטוף במקלה. מכיוון שנפל למישכב. כל ראשיעיריות האחרים התפנו מעיסוקיהם הרבים והתליצו ביום החמישי, יום לפני ההקלטה. לחירות שארכו שעות ארוכות. הם למדו את מילות השיר בעליפה והשתדלו מאוד שלא לויף. גם טרי קולק, ראשיעירית ירושלים, הפתיע את גוטמן ואת כל מקהלת ראשיעיריות. קולק נבחר לברך את צייץ בשם כל עמיתיו. הוא פוה רק לעיתים רחוקות למטיבו. אולפן, וגם או נעלם אחרי 10 דקות, נשאר יושב במשך שלוש וחצי שעות באולפן, ולא נדרים אפילו להצט. שאקו ראשיעיריות לשיר, בצטרף אליהם טרי קולק, שלא לפי התוכנית, ושר יחד

דליה גוטמן, שהפיקה את המישר המצויין שנהר לעיר-אביב. לכבוד מלאת 75 שנה לעיר, רצתה להכין הפתעה לשלמה (צייץ) להגן, ראשיעיריה. היא הודיעה לו שהקטע של המסלילים של העונת יהיה הופעה זו של גוטמן, אך לא העז להורגה מולו. גוטמן, אך לא העז להורגה מולו. גוטמן, אך לא העז להורגה מולו.

היו שלא הסכימו להופיע בשום פנים ואופן. אחד מהם הוא אורי עמית, ראשיעירית ממתגן. כשיחת טלפון, שארכה יותר משעה, ניסתה גוטמן לשכנע את עמית לנסוע על שעה ולהצטרף אל עמיתיו. עמית שאל שוב מי יהיה מי ידבר ומי יברך. לבסוף שאל אם גם פינחס אילון, זקן ראשיעיריות, יופיע בתוכנית. גוטמן ענתה בשלילה, ועמית סירב להופיע. כשסיימה גוטמן את השיחה עם עמית, התקשרה מייד עם פינחס אילון וכיקשה ממנו להופיע. אילון הסכים מייד. גוטמן טלפנה שוב לעמית והודיעה לו, כשיחשה, שאילון הסכים להופיע. היא חשבה, שאלון שזה ישכנע את עמית. אך עמית ענה לה שהוא מוכן לשלוח לחוות על השיר את זעורההתקבל שולו, ושהיא לפת המישר.

ועד שהתפטר (ראה מיסגרת), מבכ קש ממנו לתרם. הוא מתחיל לשאול מה וכמה ונוקב בסכום. הסכום נראה לך מעט מדי לגבי מה שהוא באמת מסוגל לתרום, ואז אומר לו: "אנחנו המתחרה שלך תרם כדרכיכלל, אנחנו עומדים לשר את זה כדרכיכלל, זה לא יהיה נעים אם תתרום פחות ממנו? או הוא מעלה את הסכום, כדרכיכלל, אם לא אתה מספר לו שאתה שולל. אם גמר את שנתהכספים ברווח אדיר, ואיך זה שהוא לא מעלה את סכום התרומה. החוכמה היא לעקוב אחרי כל

הפירסומים בעיתונים הכלכליים, ולי בוא אל התורמים הפוטנציאליים כשי בדרך מידע מוקדם, שהם לא יכולים לעמוד בפניו." השיטה הזאת עובדת, כדרכיכלל. אבל לא תמיד, מסתבר. מתימי השירותים פנו כדרכים המקובלות לתישלוט שטיחי כרמל. שבבעלותו של חברהכנסת אברהם שפירא, שהוא לא כדרכיכלל ודלפון. הוא הסכים לתרום לבסוף רק 500 דולר. רוב בניו, כידוע, אינם משרתים בצהל, ולכן, אולי, לא חשוב לו אם לחיילים יהיו מכשיריטלווידה ומישי חקים להעביר את הזמן, גם תלמידי ביתהספר יאנוש קורצק מרמתגן אספו ביניהם סכום של 500 דולר. בינוס העצמאות עצמו, יום השיא של מיבצע השירותים, יצרו המתריי מים תחרות בין הבנקים הגדולים. בנק הפועלים, ביחד עם ועדהעובדים שולו, תרם 18 מיליון שקלים. בנק דיסקונט, לעומתו, ביחד עם העובדים, תרם רק מחצית הסכום — תישעה מיליון שקלים. עובדי בנק לואמי תרמו חצי מיליון שקל.

דין הציע לכמה חברות גדולות לתרום חריכושר לחיילים, העולה 7500 דולר. איש לא הסכים לתרום סכום כזה.

אפשרות אחרת היתה לתרום כידר רית לחיילים, הכוללת מכשיריטל ווויה, מכשירידיאו ומישחקים. הבי דורית עולה 5000 דולר.

כשנכנס דיין לשירותים, ב1983, החליט שהוא יתן גם תוכן להתרמות. בשנים שקדמו לכאן היה נהוג שניירת כל גליצהל מסתובבת ומשך משרת מקצועות שונים וכך מעודדת את האנשים לתרום. דיין החליט ליצור אטרקציה גדולה יותר. הוא הביא מסוק שהתוכן במקומות שונים, עוברים שונות, הזמין אליו את ראשיעיריות על עזוריהם ופמליותיהם. הרים אירוע, וכך זרמו התרומות.

שנה אחריכך ברח הכריז על 19 צעדות שונות ברחבי הארץ, תחת סימת השירותים. השנה אורגנה צעדת מכבי כירושלים, תחת סימת זו.

לקראת יוםהשידורים עצמו ישבו אנשים בתחנת גליצהל ושברו את הקרניים. איזה קריין פופולארי, מכין כל הקריינים שהוזמנו לקחת חלק במישי צע, פינתם את החדר. דוד אמר: איש לא, רק קריין של גליצהל! חשבו על קריין אהוד במיוחד, ולבסוף החליטו

ח"כ שפירא 500 דולר, וזהו

לתת את הכבוד לדין בנישי. מפקד התחנה. מסתבר שאלכס אנסקי, הקריין הפופולארי של התחנה, הודיע כבר מזמן שהוא במישרישישגור אינו לוקח חלק. דיין גם החליט שהוא רוצה לתת למאזינים קצת תוכן, חוץ מקריאת מיספרים וסכומים. הוא קבע שבכל מוסיקה, כדי שלא ישמעם לאוזן. כלל נוסף, שקבע דיין, היה מיון של התרומים שייכנסו לשידור. כל התורם האתר. דיין החליט שלא ישמע תרם שתרם פחות מ4000 דולר. אחרת, כך להיכנס למישר.

והדובר הודח

אירוע אחר קדם למכירה פומבית שתוכננה במועדון תל-אביב. שם התכוננה אנשי השירותים למכור כרטיסיגדולה, ולבסוף להגריל מכור נית. במשאומתן של אנשי השירו תרומם עם כמה חברות מיסחריות לכונות אחר, לא הצליחו לגייס אפילו מכונות אחת כתרומה. האגודה למען החייל החליטה לקנות מכונות ולקיים את המכירה הפומבית, אחרי שנמצא סוחר שהיה מוכן למכור להם מכונות בעשרת אלפים דולר (בתנחה של אלפיים דולר). רון בנישי התנגד לכך שהאגודה תקנה מכונות. נבו, ששמה על התנגדותו של בנישי, אבד ששעה אינו עיסקו. האגודה קנתה מכונות, המכירה הפומבית נערכה, ובסופה יצאה האגודה ברווח של 23 אלף דולר. היא רוצה להחזיר את השירותים אלפיים דולר.

גליץ עובד יוםיהעצמאות, כמה שעות לפני המישר המרכזי. דודו דיין, כעורך ראשי, מכר את כל שעות שנתו לחברות מיסחריות שונות שנתנו חסות. כל שעה עלתה לחברה ארבעת אלפים דולר, ובמהלך אותה שעה התחייבו אנשי השירותים לתרום. דיין חשם את שם החברה הנזכרת. שם החברה במשך המישר, הוא יתן למי שמוכנים לוותר על האיכוך לדבר אל העם דרך המיקרופון. דיין ניגש לחדרו של בנישי והודיע לו על החלטתו. בנישי התנגד בתוקף, והרים את קולו לטונים גבוהים. דיין ניסה